



Üheksa- kümmend sai täis

Ei tea küll öelda, kas 90 aasta eest, mil Reigi kirikus Lauka kooli rajamise lugu maha õeldi. Pihla mägi sama tihedasti hõbuseid täis oli, kui möödunud laupäeval autosid. Küllap oli. Seekord õnnistati kooli lippu. Kirikus olijaile andis rõõmu ja hingerahu aknaist sissetulvav päikesevalgus; sügisene maru aga raputas katuste ja puude kallal. Ilm nagu kooliaastate kokkuvõte, ehk ka sümbol, nagu neid otsis sellest päevast ja kooliaastatest omaaegne direktor Valter Parve. Seda imetusväärsemana tundusid need kaks tuules põlema jäänud kalmuküünalt pärja kõrval, mis maalateele läinud õpetajate ja

õpilaste mälestuseks pandi.

Keskpäevased vabad tunnid möödusid kuidas kellelgi. Mõni lippas koju lapsi toitma, mõni pidupükse viikima, kaugemalt tulnuid ootas kooli söökla kuum hernesupiga. Pärastlõunal koguneti aktusesaali. See pisi-ke ruum ei mahuta hästi igapäevast koolipereki, mis siis veel vilistlastest rääkida. Nõnda kuulati-seisti vana maja koridorides ja treppidel. Hetkepidulikkust tõstsid iga kohaletulnud lennu esindaja süüdatud küünlad. Kooli küünla — püsimajäämise tule — pani põlema vanim vilistlastest, Erich Tõnismaa. Muusika saatel kanti lavale lipud: sinimustvalge kõr-

vuti kooli vastse lipuga, millelt vaatasid vastu kaks uudishimulikku öökulli, just samasugused kui kivisseraiutuna koolimaja ees.

Kui Liina Kruus kannelt mängima ja Velli Barinov kooliaegade mõtisklust lugema hakkas, võis saalist peale hingamise vaid pisarate langemise laulu kuulda. Järgnesid, nagu tavaliselt sel puhul ikka, tervitused direktorilt kokkutulnuile, õnnitlused külalistelt koolile ja kaunis kontsert tänaõhtu koolilastelt kõigile osalistele. Kooli polnud juubelipäeval unustanud ka 1950. aastate direktor Eimar Kaasik (kooli kroonika koostaja), kelle saadetud õnnitlus oli kaunis nii sisult kui vormilt.

Seejärel kiirustasid kõik «omasid» otsima. Klassiruum ja laud kätte leitud, jätkus küsimiskostmisi mitmeks tunniks. Kel seltsi vähem, võis koridorides pilte vaadata, kooli almanahhi lugeda või juubelivoldikut sirvida. Klassijuhatajad käisid «lapsi» otsides ringi.

Kella seitsmeks kutsuti taas saali, kus lavale asunud vilistlased lootsid kuulajate kriitika-meele nõrgenenud olevat. Oli

ta nüüd nõrgem või mitte, kuid ansambliis alustatud lauludest said peagi koorilaulud, nagu see mõeldud oligi.

Tundus nii, et päev pidutsemiseks juhtus sobiv. Kõik olid sõbralikud, leplikud ja lustilise meelega. Ansambel «Riff» hoolitses kogu õhtu selle eest, et jalatallad tulised püsiksid, puhvet selle eest, et oleks veel üks koht, kus kokku saada, olgu või järjekorras; piltnik selle eest, et võiks oma vananemist dokumentaalsemalt tõestada. Võib-olla kellelgi jäi kooliõde või -vend kohtamata, mõnel heeringas söömata, teisel tantsumata? Loodetavasti ei. Igal juhul oli kõik tehtud, et päeva meeldejäävaks muuta. Siinkohal annan edasi vilistlaste tänu korraldajatele, eriti aga praegustele pedagoogidele, kes koormat vedasid.

Õo oli juba vanaks saamas, kui kooliruumid tühjenesid. Meie üheksakümmene kool astus saiajandi viimasesse kümnese nii otseses kui kaudses mõttes.

Jõudu sulle, Lauka kool, olla ja kestma jääda!

Helgi PÖLLO